

Köszöntő a Berde-serleggel, 2009

Főtisztelendő Főtanács!

Berde szavai teremtsenek ma ünnepi hangulatot közöttünk, aki így fogalmaz: „Kora fiatalságomtól szívem egy érzést, agyam egy gondolatot táplált: felsegíteni szegény vallásközösségemet, könnyíteni az utat tanuló fiatalságának a tudomány megszerzésére és segíyezni elaggott szolgálait és tanárait.” Büszkén állíthatjuk, Berde hite a tettekben nyilvánult meg: felsegíteni, könnyíteni, segíyezni unitárius egyházunkat.

A Berde-serleg ma tele van: tele újabb és újabb lehetőségekkel, hogy mi is segítsünk, mi is könnyítsünk, és szívünk egy érzést, agyunk egy gondolatot tápláljon. Hagyatékot őrzők vagyunk, 1914-ben a Székelykeresztúri Unitárius Gimnáziumnak az egyházközség nőszövetségi tagjai hátrahagytak egy zászlót, amelyre nemes gondolatot írtak fel. Ma is ez kell, hogy irányítsa mindennapjainkat: a hit a tett forrása kell, hogy legyen. Akkor ők sem, mások sem sejtették, hogy egyházuk, iskoláik vagyonát egy tollvonással elveszik, mint ahogy az épületeket, sőt az iskola-neveket is. Mi lehet a ma emberének egyik fő feladata? Ha hinni tud jövőjében, tenni is kötelessége érte. Az egyház vagyonának visszaszerzése és megtartása pedig legfőbb kötelességünk.

A Berde-serleget magasba tartva úgy is gondolkodhatunk: a semmiből vagyont teremteni csak hegyeket megmozdítani akaró, erős hittel lehet, mi pedig hajlamosak vagyunk ilyenkor a serleget az asztal alá tenni, a kihívásokat „szőnyeg alá seperni”, és közönségként, külső szemlélőként elhallgatni a történeteket, elmenekülni a közérdek elől.

Főtisztelendő Főtanács! Az élet feladatok sokasága. Sokszor tele van életünk, akár a Berde-serleg: áldásokkal, mikor örvendünk, hogy nem közömbös közönységet, hanem igazi közösséget tudunk magunk körül, olyan társakat is, akik szívvel és lélekkel segítik, könnyítik Egyházunk jelenét. Nemcsak az áldásos munka örömeinek serlegét emelem ma fel, hanem a keserűség serlegét is.

Ahogy ebben a serlegben az elemek keverednek: a napnak melege, ízek sokasága, a pillanatok, percek, órák, napok, amelyek megérlelték a gyümölcsöt, úgy ma bennem is keverednek az áldás örömteli pillanatai és keserűségünk álmomásai is. Ezek keverednek ma bennem, ebben az ünnepi pillanatban, és nem lennék őszinte önmagamhoz és közösségemhez, ha ezeket nem említeném fel:

1993: nemes egyházi feladat, visszaállítani és rangjára emelni Székelykeresztúron az Unitárius Gimnáziumot. És mivel találta szembe magát a feladatot telje-

síteni akaró hívő unitárius ember? Visszaadott épületek, megbotránkozó unitárius hívek, a kommunista korszakot sirató nagy múltú unitáriusok, mentalitásbeli zavarok. Mindig egy csepp keserűséggel több életünk serlegében! Ezzel szemben vannak elkötelezett, lelkes közösségek, amelyeknek tagjai erejüket megpróbálónan hisznek a feladat megvalósításában. Emberfeletti munka, megalázások sorozata, a Jó Isten segítségével!

De folytathatnám a sort, amiért ma a serleget magasra emelni *szégyen* lenne: megtorpanás a cél előtt, lelkes emberek visszalépése, meghitt barátok mély hallgatása, fenyegetések sokasága.

Mit mondana Berde ebben a helyzetben? Nem kell gazdagnak, nemesnek lennem, hogy segítsem egyházam, és annak iskoláit – csak kitartónak és hívő embernek.

Ezért emelem magasra mégis a Berde-serleget, kérve: higgyünk abban, hogy kicsiny egyházunkban vannak olyanok, akiknek fontos az egyház őseink által összegyűjtött vagyona. Azokért emelem ma magasra a poharat, akik még ma is a hitet tartják a tett forrásának, és nem szégyenkeznek azért, mert az egy Istent imádjuk, és ennek a közösségnek vagyunk építő tagjai. Én ezen emberek segítségét kérem, hogy bátran felvállalva hitüket Berde-elszántsággal harcoljanak egyházi javaink megtartásáért, egyházi iskoláinkért, egy megújult, egységes Unitárius Egyházért.

Emelem magasra a 2009-es Főtanács ünnepi pillanatában a Berde-serleget, abban a reményben, hogy elődeink méltó utódai leszünk! Ebben segítsen a jó Isten!

VARRÓ MARGIT

SZÓSZÉK – ÍRASZTALA – SZERTARTÁSOK

Gyerő Dávid

Tanítványvá lenni – az emmausi úton¹

„A hívők egész gyülekezete pedig szívében és lelkében egy volt. Senki sem mondott vagyonából bármit is magáénak, hanem mindenük közös volt.” (ApCsel 4,32)

„Miközben beszélgettek és vitatkoztak egymással, maga Jézus is melléjük szegődött, és együtt ment velük. Látásukat azonban valami akadályozta, és nem ismerték fel őt. [...] Így értek el ahhoz a faluhoz, amelybe igyekeztek. Ő azonban úgy tett, mintha tovább akarna menni. De azok unszolták, és kérték: „Maradj velünk, mert esteledik, a nap is lehanyatlott már!” Bement hát, hogy velük maradjon. És amikor asztalhoz telepedett velük, vette a kenyeret, megáldotta, megtörte és nekik adta. Erre megnyílt a szemük, és felismerték, ő azonban eltűnt előlük.” (Lk 24,15–16.28,31)

Az Apostolok Cselekedeteiből felvett textus az imahétre kirendelt másodlagos olvasmányok közül való, és azért fontos, mert egy olyan közösséget mutat meg, amely hitben és szeretetben egy. Semmi okunk kételkedni, hogy akkor valóban egy volt; a kérdés most számunkra az, vajon ma egy-e?

Rövid, de tanulságos „rendes” lelkési szolgálatom tapasztalata azt mutatja, hogy nem, közösségünk a gyülekezetek szintjén mindenben nem egy. A napok-

¹ Elhangzott a 2010. évi ökumenikus imahéten